

56.

Азъ попытахъ онзи день братаницѣ-тъ си, която живѣе въ монастырь-тъ: съ какво се упражнявате въ ваше-то уединеніе? Она ми отвѣща: азъ читѣхъ, пишѣхъ, моляхъ се Богу и плачѣхъ; — на какъ си преминѣхъ време-то, отъ какъ сѣмъ тукъ, и какъ щѣхъ преминѣхъ, можи, и остатокъ-тъ на мои-тъ дни..... Нейни-тъ сълзи пресѣкохъ хораты-тъ ѱ. — Азъ ѣхъ зехъ за ракъ-тъ, и ѱ рѣкохъ: не трѣба да си загубвате дерзостъ-тъ, любезная моя братанко, вие не сте тукъ за всякога, и не ще вы насилать за да се покалугерите: Госпожа ваша майка ми се врѣчи за това, и Господимъ вашъ баща, ще се принуди да си промѣни чювства-та кѣмъ васъ. Она съ сълзы ми отвѣща: милій ми братанче! колкото азъ почитахъ и почитамъ родители-тъ си, никой можи толкова не ги почита; но мѣчителство-то ѱмъ никой не можи удобри и изтѣриѣ; и — на което азъ жертва станѣхъ!....

Не плачете ѱ рѣкохъ, и утѣшявайте се; защото такива родители, като ваши тѣ, има много между необразованны-тъ наши съотечественници!....

Онзи-день vorgestern
 пытамъ fragen
 братаница Waise (ж)

живѣхъ leben
 монастырь Kloster (*)
 съ какво mit was